Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

14. november 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – samarbejde om civilretlige spørgsmål – insolvensbehandling – forordning (EF) nr. 1346/2000 – artikel 3, stk. 1 – international kompetence – omstødelsessøgsmål – enekompetence for retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt«

I sag C-296/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Varhoven kasatsionen sad (øverste kassationsdomstol, Bulgarien) ved afgørelse af 12. maj 2017, indgået til Domstolen den 22. maj 2017, i sagen

Wiemer & Trachte GmbH, under konkurs,

mod

Zhan Oved Tadzher,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af formanden for Syvende Afdeling, T. von Danwitz, som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne K. Jürimäe (refererende dommer), C. Lycourgos, E. Juhász og C. Vajda,

generaladvokat: N. Wahl,

justitssekretær: fuldmægtig R. Schiano,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. maj 2018,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Wiemer & Trachte GmbH ved advokati A. Ganev, S. Simeonov og V. Bozhilov,

– Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin, G. Koleva og M. Heller, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 28. juni 2018,

afsagt følgende

* Processprog: bulgarsk.

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, artikel 18, stk. 2, samt artikel 21 og 24 i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling (EFT 2000, L 160, s. 1, berigtiget i EUT 2014, L 350, s. 15).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Wiemer & Trachte GmbH, der er et selskab under konkurs (herefter »Wiemer & Trachte«), og Zhan Oved Tadzher vedrørende sidstnævntes tilbagebetaling af et pengebeløb, som blev overført til denne fra Wiemer & Trachtes bankkonto uden den midlertidige kurators samtykke.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning nr. 1346/2000

3 Følgende fremgår af anden og sjette til ottende betragtning til forordning nr. 1346/2000:

»(2) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at grænseoverskridende insolvensbehandlinger kan afvikles rationelt og effektivt. Vedtagelsen af denne forordning er nødvendig for at virkeliggøre dette mål, som henhører under det civilretlige samarbejde som omhandlet i […] artikel 65 [EF].

[…]

(6) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør denne forordning begrænses til bestemmelser om kompetence til indledning af insolvensbehandlinger og afgørelser, som følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i nær forbindelse hermed. Endvidere bør denne forordning indeholde bestemmelser om anerkendelse af sådanne afgørelser og om den lovgivning, der finder anvendelse, og disse bestemmelser bør ligeledes være i overensstemmelse med ovennævnte princip.

(7) Konkurs, akkord og andre lignende ordninger er undtaget fra anvendelsesområdet for [konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978, L 304, s. 17)].

(8) For at virkeliggøre målet at forbedre effektiviteten af insolvensbehandlinger med grænseoverskridende virkninger er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om retternes kompetence, om anerkendelse og om den lovgivning, der finder anvendelse på dette område, fastlægges i en [retsakt fra Den Europæiske Union], som er bindende og gælder umiddelbart i medlemsstaterne.«

4 Denne forordnings artikel 3, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.

2. Befinder centret for skyldnerens hovedinteresser sig på en medlemsstats område, har retterne i en anden medlemsstat kun kompetence til at indlede insolvensbehandling mod denne skyldner, hvis han har et forretningssted på denne anden medlemsstats område. Denne insolvensbehandling kan kun omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område.«

5 Nævnte forordnings artikel 16, stk. 1, fastsætter:

»Enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, anerkendes i alle de øvrige medlemsstater, så snart den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

[…]«

6 Samme forordnings artikel 18 har følgende ordlyd:

»1. En kurator, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 1, kan på en anden medlemsstats område udøve alle de beføjelser, der er tillagt ham efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, så længe der i denne anden medlemsstat hverken er indledt en anden insolvensbehandling eller er truffet afgørelse om anvendelse af sikrende retsmidler som følge af en begæring om indledning af insolvensbehandling. Han kan navnlig fjerne skyldnerens formuegenstande fra den medlemsstats område, hvor de befinder sig, jf. dog artikel 5 og 7.

2. En kurator, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 2, kan i enhver anden medlemsstat indenretsligt og udenretsligt gøre gældende, at løsøregenstande er blevet overført fra den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til denne anden medlemsstats område efter indledningen af insolvensbehandlingen. Han kan ligeledes tage skridt til omstødelse, når det er i kreditorernes interesse.

[…]«

7 Artikel 21 i forordning nr. 1346/2000 er sålydende:

»1. Kurator kan kræve, at hovedindholdet af afgørelsen om indledning af insolvensbehandling og i givet fald af afgørelsen om kurators udpegelse bekendtgøres i de andre medlemsstater efter disse medlemsstaters regler om bekendtgørelse. Bekendtgørelsen indeholder desuden nærmere oplysning om, hvem der er udpeget til kurator, og om der foreligger kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, eller artikel 3, stk. 2.

2. En medlemsstat kan dog foreskrive obligatorisk bekendtgørelse, hvis skyldneren har et forretningssted på dens område. I så fald træffer kurator eller enhver anden myndighed, som har beføjelse hertil i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt i henhold til artikel 3, stk. 1, de nødvendige foranstaltninger til, at bekendtgørelsen finder sted.«

8 Forordningens artikel 24 fastsætter:

»1. En person, som i en medlemsstat opfylder en forpligtelse over for skyldneren i en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, selv om han skulle have gjort det over for kurator for denne insolvensbehandling, frigøres, hvis han ikke havde kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt.

2. En person, som har opfyldt en sådan forpligtelse inden bekendtgørelsen i henhold til artikel 21, formodes ikke at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres; en person, som har foretaget ovennævnte handling, efter at den i artikel 21 omhandlede bekendtgørelse har fundet sted, formodes at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres.«

9 Nævnte forordnings artikel 25, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Retsafgørelser, som træffes af den ret, hvis afgørelse om indledning af insolvensbehandling anerkendes i overensstemmelse med artikel 16, og som vedrører gennemførelsen og afslutningen af insolvensbehandlingen, samt en af denne ret stadfæstet tvangsakkord anerkendes umiddelbart. […]

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret.

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser om sikrende retsmidler, som er truffet efter begæringen om indledning af insolvensbehandling.«

Forordning (EF) nr. 44/2001

10 Artikel 1, stk. 1 og stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1) bestemmer:

»1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

[…]

b) konkurs, akkord og andre lignende ordninger

[…]«

Bulgarsk ret

11 Artikel 17a i Targovski zakon (lov om handel) bestemmer:

»1. En udenlandsk persons filial, som er registreret, og som har ret til at drive økonomisk virksomhed i henhold til national ret, skal opføres i handelsregistret.

[…]

3. Følgende oplysninger skal indføres i registret:

[…]

3) oplysninger fra retsafgørelser truffet af den kompetente skifteret, som er indført i det register, hvori den udenlandske person er opført, samt, i givet fald, afgørelser som omhandlet i artikel 759, stk. 1, og artikel 760, stk. 3

[…]

5. Indførelse af de i stk. 3, nr. 2, 3 og 4, omhandlede oplysninger kan ligeledes ske ex officio på grundlag af en meddelelse fra registret i en anden EU-medlemsstat, hvori den udenlandske person er opført, som modtages via medlemsstaternes registersammenkoblingssystem.«

12 Artikel 15 i Zakon za targovskia register (lov om handelsregistret) har følgende ordlyd:

»1. Indførelse, sletning og offentliggørelse kan anmeldes:

1) […] af den erhvervsdrivende eller en nonprofit juridisk person

2) […] af prokuristen

3) […] af en anden person i de ved lov hjemlede tilfælde

4) […] af en advokat med en udtrykkelig fuldmagt, der er oprettet i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i lov om advokatvirksomhed, med henblik på repræsentation for agenturet.

[…]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

13 Wiemer & Trachte er et selskab med begrænset hæftelse med hjemsted i Dortmund (Tyskland). Sofiyski gradski sad (byretten i Sofia, Bulgarien) bestemte ved afgørelse af 10. maj 2004, at en filial af Wiemer & Trachte i Bulgarien skulle indføres i det bulgarske handelsregister.

14 Amtsgericht Dortmund (byretten i Dortmund, Tyskland) udpegede ved kendelse af 3. april 2007 i forbindelse med en sag om indledning af insolvensbehandling over for Wiemer & Trachte en midlertidig kurator og fastslog, at dette selskabs dispositioner kun ville få virkning med kuratorens samtykke. Denne første kendelse blev indført i det tyske handelsregister den 4. april 2007. Retten pålagde ved en anden kendelse afsagt den 21. maj 2007 og indført i registret den 24. maj 2007 Wiemer & Trachte et generelt forbud mod at råde over sit bo. Selskabets aktiver blev ved en tredje kendelse afsagt af nævnte ret den 1. juni 2007 genstand for en insolvensbehandling. Denne tredje kendelse blev indført i nævnte register den 5. juni 2007.

15 Den 18. og 20. april 2007 blev henholdsvis 2 149,30 EUR og 40 000 EUR overført fra Wiemer & Trachtes konto i banken Obedinena Balgarska banka AD via direktøren for Wiemer & Trachtes bulgarske filial til en konto i Zhan Oved Tadzhers navn i henhold til henholdsvis en »erklæring om rejseudgifter« og et »forskud på forretningsudgifter«.

16 Wiemer & Trachte anlagde derfor sag mod Zhan Oved Tadzher ved Sofiyski gradski sad (byretten i Sofia), idet selskabet gjorde gældende, at banktransaktionerne var uden virkning, i det omfang de var blevet foretaget efter indledningen af insolvensbehandlingen. Selskabet krævede tilbagebetaling til konkursboet af de i nærværende doms præmis 15 nævnte beløb med tillæg af lovbestemt rente.

17 Zhan Oved Tadzher gjorde gældende, at Sofiyski gradski sad (byretten i Sofia) ikke havde kompetence til at behandle hovedsagen, og at beløbet svarende til forskuddet på forretningsudgifter, idet det ikke var blevet anvendt, var blevet tilbagebetalt til Wiemer & Trachte den 25. april 2007.

18 Indsigelsen vedrørende den manglende kompetence blev hverken taget til følge af Sofiyski gradski sad (byretten i Sofia) eller i appelsagen af Apelativen sad (appeldomstol, Bulgarien). Ved kendelse af 28. januar 2013 fastslog Varhoven kasatsionen sad (øverste kassationsdomstol, Bulgarien), at den kassationsappel, der var blevet iværksat til prøvelse af kendelsen afsagt af Apelativen sad (appeldomstol), ikke kunne antages til realitetsbehandling, og at denne kendelse, som anerkendte kompetencen for Sofiyski gradski sad (byretten i Sofia) til at træffe afgørelse om sagens realitet, havde retskraft.

19 Sidstnævnte ret gav med hensyn til realiteten medhold i søgsmålet anlagt af Wiemer & Trachte. Zhan Oved Tadzher appellerede denne afgørelse. Den 26. juli 2016 ophævede Apelativen sad (appeldomstol) nævnte afgørelse og forkastede kravet om tilbagebetaling af de i nærværende doms præmis 15 nævnte beløb som ugrundet og udokumenteret.

20 Wiemer & Trachte har derfor iværksat kassationsappel ved Varhoven kasatsionen sad (øverste kassationsdomstol) til prøvelse af dommen fra Apelativen sad (appeldomstol), idet selskabet har gjort gældende, at artikel 24 i forordning nr. 1346/2000 ikke finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, og at Zhan Oved Tadzher derfor ikke kan gøre gældende ikke at have haft kendskab til indledningen af insolvensbehandlingen over for Wiemer & Trachte.

21 På denne baggrund har Varhoven kasatsionen sad (øverste kassationsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 3, stk. 1, i [forordning nr. 1346/2000] fortolkes således, at den kompetence, der tilfalder retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt, for et omstødelsessøgsmål mod en sagsøgt, som har hjemsted eller bopæl i en anden medlemsstat, er en enekompetence, eller har kurator i det i forordningens artikel 18, stk. 2, nævnte tilfælde beføjelse til at anlægge et omstødelsessøgsmål ved en ret i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har sit hjemsted eller sin bopæl, når kurators omstødelsessøgsmål støttes på en disposition over løsøre, som er foretaget i denne anden medlemsstat?

2) Finder den i artikel 24, stk. 2, sammenholdt med stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 fastsatte frigørelse anvendelse i forbindelse med en opfyldelse af en forpligtelse over for skyldneren i en medlemsstat, som er foretaget via direktøren for et forretningssted under skyldnerens selskab, som er registreret i denne medlemsstat, når der på tidspunktet for opfyldelsen af forpligtelsen var indgivet en begæring om indledning af insolvensbehandling af skyldnerens bo og udpeget en midlertidig kurator, men der endnu ikke var truffet beslutning om at indlede insolvensbehandlingen?

3) Finder artikel 24, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 om opfyldelse af en forpligtelse anvendelse på betaling af et pengebeløb, når den oprindelige overførsel af dette beløb fra skyldneren til den person, der opfyldte forpligtelsen, er ugyldig i henhold til skifterettens nationale ret, og ugyldigheden skyldes indledningen af insolvensbehandlingen?

4) Finder formodningen om manglende kendskab i henhold til artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 1346/2000 anvendelse, når de i forordningens artikel 21, stk. 2, andet punktum, nævnte instanser ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at sikre bekendtgørelse af skifterettens afgørelser, hvorved der blev udpeget en midlertidig kurator og anordnet, at selskabets dispositioner kun er gyldige med den midlertidige kurators samtykke, i registret i den medlemsstat, på hvis område skyldneren har et forretningssted, når den medlemsstat, hvor forretningsstedets hjemsted befinder sig, kræver obligatorisk bekendtgørelse af disse afgørelser, selv om den anerkender dem i henhold til forordningens artikel 25, sammenholdt med artikel 16?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

22 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at den kompetence, som retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt, har til at træffe afgørelse i et omstødelsessøgsmål, der er baseret på insolvens og er rettet mod en sagsøgt, som har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller sin bopæl i en anden medlemsstat, er en enekompetence, eller om kurator har beføjelse til ligeledes at anlægge et sådant omstødelsessøgsmål ved en ret i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har sit hjemsted eller sin bopæl.

23 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 indrømmer retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, en enekompetence til at indlede hovedinsolvensbehandling (dom af 15.12.2011, Rastelli Davide e C., C-191/10, EU:C:2011:838, præmis 27).

24 Med henblik på at fastlægge de kriterier, der gør det muligt at afgøre, om et søgsmål er omfattet af anvendelsesområdet for denne bestemmelse eller ej, har Domstolen præciseret, at der skal tages hensyn til sjette betragtning til forordning nr. 1346/2000, hvorefter denne forordning bør begrænses til bestemmelser om kompetence til indledning af insolvensbehandlinger og afgørelser, som følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i nær forbindelse hermed (jf. i denne retning dom af 12.2.2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, præmis 20, og af 19.4.2012, F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, præmis 26).

25 Domstolen har heraf udledt, at i betragtning af lovgivers mål, således som udtrykt i den nævnte betragtning, og den effektive virkning af forordning nr. 1346/2000 skal denne forordnings artikel 3, stk. 1, fortolkes således, at den giver retterne i den medlemsstat, der har kompetence til at indlede en insolvensbehandling, en international kompetence til at afgøre søgsmål, som følger direkte af denne behandling, og som afgøres i nær forbindelse hermed (jf. i denne retning dom af 12.2.2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, præmis 21, og af 19.4.2012, F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, præmis 27).

26 På baggrund af bl.a. disse betragtninger har Domstolen allerede fastslået, at omstødelsessøgsmål, der har til formål at øge de samlede aktiver tilhørende virksomheden under konkursbehandling, er omfattet af denne kategori af søgsmål. Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 skal derfor fortolkes således, at retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt, har kompetence til at træffe afgørelse i et omstødelsessøgsmål, der er baseret på insolvens og er rettet mod en sagsøgt med bopæl i en anden medlemsstat (dom af 12.2.2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, præmis 28).

27 Den forelæggende ret ønsker oplyst, om denne internationale kompetence er en enekompetence, eller om den derimod er fakultativ, hvilket giver kurator mulighed for at anlægge et sådant omstødelsessøgsmål ved en ret i den medlemsstat, hvor sagsøgte har bopæl.

28 I denne forbindelse bemærkes for det første, at syvende betragtning til forordning nr. 1346/2000 præciserer, at konkurs, akkord og andre lignende ordninger er undtaget fra anvendelsesområdet for konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som i forholdet mellem medlemsstaterne, med undtagelse af Kongeriget Danmark, blev afløst af forordning nr. 44/2001. I medfør af sidstnævnte forordnings artikel 1, stk. 2, litra b), er »konkurs, akkord og andre lignende ordninger« for det andet udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde.

29 Sidstnævnte forordning og forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes på en sådan måde, at det undgås, at de retsregler, der er fastsat heri, overlapper hinanden, og at et juridisk tomrum undgås. De søgsmål, der i medfør af artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, er således omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1346/2000. De søgsmål, der ikke falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, er i overensstemmelse hermed omvendt omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001 (jf. i denne retning dom af 9.11.2017, Tünkers France og Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis).

30 Domstolen har i denne henseende præciseret, at sidstnævnte forordning finder anvendelse på alle spørgsmål på det civil- og handelsretlige område, bortset fra visse velafgrænsede delområder, og at artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 fra sit anvendelsesområde kun udelukker søgsmål, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som har snæver forbindelse hermed, hvilke er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1346/2000 (jf. i denne retning dom 19.4.2012, F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, præmis 29).

31 Det følger heraf, at de respektive anvendelsesområder for disse to forordninger om retterne i medlemsstaternes internationale kompetence er klart afgrænset, og at et omstødelsessøgsmål, for så vidt som det følger direkte af insolvensbehandlingen og har snæver forbindelse hermed, er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1346/2000 og ikke af anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001.

32 Det bemærkes imidlertid, at forordning nr. 1346/2000 ikke indeholder nogen regel om tildeling af international kompetence, der fører til, at retterne i den medlemsstat, hvor sagsøgte har bopæl, tildeles kompetence til at påkende omstødelsessøgsmål, der følger direkte af insolvensbehandlingen og har snæver forbindelse hermed.

33 Domstolen har endvidere allerede fastslået, at en samling af samtlige de søgsmål, der er direkte knyttet til insolvens, ved retterne i den medlemsstat, der har kompetence til at indlede insolvensbehandling, er i overensstemmelse med det mål om at forbedre effektiviteten og hurtigheden af insolvensbehandlinger med grænseoverskridende virkninger, der er omhandlet i anden og ottende betragtning til forordning nr. 1346/2000 (dom af 12.2.2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, præmis 22).

34 Det bemærkes desuden, at det ifølge fjerde betragtning til denne forordning er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at parterne ikke tilskyndes til at overføre aktiver eller tvister fra en medlemsstat til en anden for at forbedre deres retsstilling (*forum shopping*) (dom af 12.2.2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, præmis 23).

35 Muligheden for, at forskellige retsinstanser udøver en kompetence med hensyn til omstødelsessøgsmål anlagt i forskellige medlemsstater, medfører imidlertid en svækkelse af forfølgelsen af et sådant mål (dom af 12.2.2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, præmis 24).

36 Det følger af ovenstående betragtninger, at de i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 omhandlede retter i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt, har enekompetence til at påkende sager, der følger direkte af denne behandling, og som har snæver forbindelse hermed, og således omstødelsessøgsmål, der er baseret på insolvens.

37 Denne konklusion kan ikke afkræftes af den sammenhæng, som artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 indgår i.

38 For det første kan denne forordnings artikel 18, stk. 2, ikke bruges som argument for at rejse tvivl om, hvorvidt den internationale kompetence, som de i nævnte forordnings artikel 3, stk. 1, omhandlede retter har til at påkende omstødelsessøgsmål, er en enekompetence.

39 Artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 1346/2000 vedrører nemlig udelukkende den særlige situation, hvor kurator er blevet udpeget i forbindelse med en sag henhørende under nævnte forordnings artikel 3, stk. 2, og kan ikke finde anvendelse i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor kurator er blevet udpeget i forbindelse med hovedinsolvensbehandlingen.

40 Således som generaladvokaten har anført i punkt 64 i forslaget til afgørelse, kan en sådan sondring forklares ved det forhold, at kurators beføjelser i forbindelse med en sag henhørende under artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1346/2000 er territorielt begrænsede, for så vidt som denne insolvensbehandling i medfør af nævnte artikel kun kan omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på medlemsstatens område på det tidspunkt, hvor denne behandling indledes. I et sådant tilfælde skal kurator derfor have mulighed for at indbringe et omstødelsessøgsmål, der er tilknyttet denne insolvensbehandling, for en ret i en anden medlemsstat end den, hvor den sekundære insolvensbehandling er indledt, hvis aktiver, der er omfattet af denne behandling, efter indledningen heraf er blevet overført til en anden medlemsstat.

41 For det andet kan artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 heller ikke tjene til støtte for en fortolkning af denne forordnings artikel 3, stk. 1, til fordel for en fakultativ international kompetence med hensyn til omstødelsessøgsmål.

42 Således som generaladvokaten har anført i punkt 65 i forslaget til afgørelse, tager denne bestemmelse udelukkende sigte på anerkendelsen og håndhævelsen af retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret. Nævnte bestemmelse gør ikke andet end at anerkende muligheden for, at retterne i en medlemsstat, på hvis område der er indledt en insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, også kan påkende et søgsmål, der følger direkte af denne behandling, uanset om der er tale om den ret, der har indledt insolvensbehandlingen i henhold til artikel 3, stk. 1, eller en anden stedligt og materielt kompetent ret i denne samme medlemsstat (jf. i denne retning dom af 12.2.2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, præmis 26 og 27).

43 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at den kompetence, som retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt, har til at træffe afgørelse i et omstødelsessøgsmål, der er baseret på insolvens og er rettet mod en sagsøgt, som har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller sin bopæl i en anden medlemsstat, er en enekompetence.

Det andet til det fjerde spørgsmål

44 For så vidt som det andet til det fjerde spørgsmål, i modsætning til hvad der følger af besvarelsen af det første spørgsmål, forudsætter, at omstødelsessøgsmål kan anlægges ved en ret i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller sin bopæl, er det ufornødent at besvare disse spørgsmål.

Sagsomkostninger

45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling skal fortolkes således, at den kompetence, som retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt, har til at træffe afgørelse i et omstødelsessøgsmål, der er baseret på insolvens og er rettet mod en sagsøgt, som har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller sin bopæl i en anden medlemsstat, er en enekompetence.

Underskrifter